

TÉTLEN ECLOGA

föntről holnapután már türkiz vödörök, omolnak
türkiz fák, havazások türkiz légereinkre;
tegnapelőtt az a bádóg, tegnap a csatlakozás, és
néha e megsérült szemü nagy kutya tart, nem ereszt már
csetlő lábaival. de mit ér egy ecloga tétlen?
nincsenek itt már őnök, e láger játszadozás csak:
míg ideérünk, látod, a tábort szétdobozolják,
hajtogatott hazaként kifeküsznek a tornyok a tájra.
már felmosva az éj, gyömöszölve vödörben a paplan;
már kicsavarva, mosórudainkként karcu szögesdrót
alszik el épp, noha álma alól menekülnek a tócsák
(hallani gödrökről, mélyülnek. minden ütással
ásók fémje igyekeznek a téli talaj pereméhez),
és fölmosva talán csak az éj van, mind csupa pléhből.
égett éjjeleken bomlunk meg mind, odaégett
éjjeleken, túl halkán, mintsem észrevevődjön,
hogy hazaként van a tétlenség is, nem csak e bádóg,
bárha e tájban itt se lehetsz te, talán jövevény csak.